



ČISTÍ

Drsná detektivka z prostředí české politiky
od ostříleného investigativního novináře

JANEK KROUPA

Bizbooks

Čistí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Janek Kroupa

Čistí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

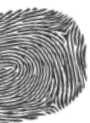
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

JANEK KROUPA

ČISTÍ

Bizbooks®



**MALÍŘI HORÁCOVI,
KAPITÁNU VAŠÁTKOVI**





Vysoký blondák uměl jít ulicí, jako by mu patřila. Květnové slunce mu šimralo tváře, tiše si pohvizdoval a v myšlenkách se těšil z úspěchu. V poslední době měl dojem, že se mu podaří, na co sáhne. Po večerech, kdy kraloval klubům, mu stačilo, aby se podíval na holku, a byla jeho. Byl si tím jist a dál si to dokazovat nemusel. Kouzlo úspěchu zabíralo vždycky. I v brněnských nočních klubech, kam se chodí nevinně bavit mládež a kde ti věkem starší posléze doufají, že na lovu až tak nevinná nebude.

Teď se mu ale opravdu povedlo něco skvělého! Obchod, který právě dokončil, se táhl tři roky. Firma, o niž usiloval, byla konečně jeho. A to fakticky nemusel pracovat. Vlastně to nebyl úplně obchod. Prostě si ji vzal. Smlouvami na zakázky a úvěry přitlačil majitele a zakladatele firmy k zemi. Brnu teď vládne on – František Novotný. Tedy ne sám, to mu bylo jasné, ostatně zrovna odešel ze schůzky s Jardou Šikem, náměstkem primátora, technicky svým šéfem, a tedy tím, kdo rozhoduje o všech zakázkách ve městě a okolí. Systém moci, který v Brně existuje odjakživa, dnes ovládá Jarda. Kdo je mu blízký, je úspěšný; kdo ne, má smůlu.

„Tu zakázku na obchodní centrum jsi sice přinesl ty, ale tím to končí. O tom, kolik bude naše provize a komu dám peníze, rozhoduju já, ne ty, to si zapamatuj,“ řekl Šik s klidným výrazem druhého nejvyššího regionálního politika v kraji.

To byla pro Novotného poslední kapka. Byla to jeho zakázka! Výkonná síla je on! Dal to taky Šikovi pěkně sežrat, nebude ho pořád jenom poslouchat. Vznikl u toho ošklivý konflikt.

„Chci být u každé dohody. Ty lidi, co to mají stavět, mluví jen se mnou a tak to i bude. A jestli ne, taky by se o tom, jak si rozdělujete prachy, mohl někdo doslechnout,“ vyštěkl Novotný.

Ve stejné chvíli si uvědomil, že udělal chybu. Vyhrožovat neměl. Okamžitě ale své myšlenky potlačil. Účel světlí prostředky a to platí i při jednání. Šik o něm navíc jistě ví, že by nikdy nemluvil. To se nedělá. Hádka z hlouposti... Novotný jen chtěl, aby se mohl účastnit schůzky, na níž se budou probírat zakázky, co projde a co ne. Samozřejmě nechtěl být na oficiálních jednáních, na komisích nebo zastupitelstvu, ale v jejich oblíbené vinárně, vzadu v salonku. Proč by nemohl?! Vyhrožoval jen proto, aby si Šik uvědomil, že všechny nitky, všechny lidi zná, orientuje se, a že kdyby chtěl, mohl by všechny potopit. Nemyslel to vážně, to přece musí Šik chápat. Vytěsnil raději konflikt z hlavy, vracet se k němu nechtěl. Nakonec přece vyhrál, v kavárně bude moct být. A k tomu přinesl novou zakázku – zatlačil na někoho, kdo se podvolil.

Rychlým krokem zabočil do úzké uličky vedle magistrátu. Vtom třeskla rána. Všichni kolem ji slyšeli, jen on už ne. Kulka prolétla jeho zátylkem a opustila hlavu čelem. Byl mrtvý dříve, než se jeho tělo dotklo země.

Po výstřelu následovalo ticho. V postranní ulici, kde se kolem těla pomalu rozlévala krev, nikdo nebyl. Tedy kromě muže, jenž spěchal z místa popravu pryč. Do obličeje mu nikdo neviděl; kdyby ano, nejvíc by ho zaujaly oči. Nebylo v nich nic. To někdy

udělá smrt se svým okolím, vyprázdní ho. V přilehlých uličkách bylo ale rušno, byl všední jarní den. A ve dne se nestřílí... Ticho nevydrželo dlouho. Vystřídal jej hluk paniky. Mrtvého nejprve uviděla mladá maminka s kočárkem, která se do uličky, kde se právě střílelo, chystala zabořit. S křikem se otočila a utíkala i s kočárkem pryč, muže s vyprázdněným pohledem minula. Matěřský instinkt jí velel chránit své dítě za každou cenu. Výstřel, křik a její úprk přitáhly další zvědavce. Během chvilky se místo hemžilo lidmi. Zvědavě si prohlíželi mrtvé tělo, strkali jeden do druhého, jen aby se k tělu ležícímu na zemi dostali blíž. Mladík v čepici se rozčiloval, že mu starší důchodce vlezl do záběru, když si chtěl udělat selfie.

Muž, kolem něhož mladá maminka proběhla, mrtvého znal. Před chvílí se s ním rozešel. Pak se ovšem rozhodl s ním znovu promluvit, vzít zpět čerstvě upečenou dohodu, zrušit jeho účast na jednáních, a tak za odcházejícím Novotným vyběhl... Pak ale třeskl výstřel. Šik se snažil uvažovat racionálně. Musí hned pryč. Žena s kočárkem ho sice viděla, ale byl si jist, že mu nevěnovala pozornost. Telefon je větší problém. Ve městě je možné určit polohu telefonu s přesností na několik málo metrů, a to i zpětně. Pokud si policie vyžádá záznamy z buněk mobilních operátorů, zjistí, že byl na místě. Napadlo ho, že by se telefonu zbavil, myšlenku ale okamžitě zavrhl: nepomohlo by to, číslo používá už dlouho. Mohl by ale oznámit, že mu telefon někdo ukradl. V hlavě si přehrával seznam policistů, se kterými se znal dost dobře na to, aby s ním mohli antidatovat oznámení. Zdátky uslyšel policejní sirény. Když je potřebuješ, nejsou k sehnání, když se to nehodí, jsou tu hned, pomyslel si a přidal do kroku. Musel se usmát ironii, s níž se jeho hlava vypořádávala se strachem, který se ho postupně zmocňoval.



Policie, tedy její dvoučlenná hlídka, byla na místě střelby za dvě minuty a čtyřicet osm vteřin. Seděli zrovna v autě před stanicí, když slyšeli hlášení. Nejprve zkontrolovali stav ležícího těla, aniž by se ho dotýkali, a ověřili, že stejný operátor, který volal je, zavolal i sanitku. Potom každý zastoupil jeden konec ulice, aby zatarasil přístup zvědavcům, mírně se rozkročili a dali ruce za záda. Oba konce úzké a nedlouhé uličky vypadaly, jako by se v sobě odrazily. Policisté věděli, že tu nebudou stát dlouho a že je klíčové, aby nikdo neporušil integritu místa činu.

„Dejte kolem pásku, to vás neučili? A nestůjte tu jak namalovaný, proboha,“ detektiv Jan Smutný prošel rovnou k ležícímu tělu. Poklekl k hlavě mrtvého a pozorně si prohlížel smrtelné zranění. Místo na zátylku, kterým kulka vešla do těla, bylo tři prsty nad límcem a mělo asi centimetr v průměru. Novotného vystříhané vlasy neskrývaly nic, ani tenkou rudou linku, jak krev pomalu vytékala na zem. Přesto to nebyla velká rána. Samozřejmě zepředu, kudy kulka opustila dříve pohledný obličej, bylo zranění o poznání větší, ale i tak.

Ráže .22, možná malorážka, ale spíš pistole s malým kalibrem, pomyslel si Smutný a rozhlížel se kolem. Představoval si, co se asi stalo, přehrával si různé scénáře. Očima hledal okno, z něhož mohla střela vyjít nebo odkud by alespoň mohl někdo celou událost sledovat. Většina vražd se vyřeší pomocí náhody, které se ani nejdoko-

nalejší plán profesionálního zabijáka nedokáže vyhnout. Náhodný svědek věší prádlo nebo se jen tak nudí u okna, když by měl pracovat. Zkrátka náhoda obvykle pomůže policii, ne vrahovi. Na první pohled ale nic podobného neviděl, okna v ulici neměla dobrý výhled a ta, co ano, působila mrtvě. Kdyby za nimi někdo byl, nepochybně by už v tuto chvíli zvědavě pozoroval šrumec dole. Smutný neměl dobrou náladu. Oběti takového typu střelby nerad vyšetřoval. Malé kalibry střel totiž rádi používají profesionální zabijáci. Třeba střelci izraelského Mosadu mají oblíbenou berettu ráže .22 LR. Malá a velmi přesná zbraň. Nižší ústová rychlost znamená menší hluk a na krátké vzdálenosti extrémní přesnost. Zastavovací účinnost střely je malá, a tak se nehodí pro sebeobranu, ale na útok je dokonalá.

„Prohlédněte hlavně okolí. Jestli se nepletu, nebudou tady stopy po zápase,“ řekl detektiv, když se pomalu zvedal, z klečení už ho začínalo brnět koleno. Mluvil k výjezdu techniků a specialistů na ohledání, kteří právě dorazili. Viděl nezúčastněné tváře profesionálů. Takoví se skončeným životem nedojímají. Jejich prací je shromáždit všechny dostupné stopy na místě, myslet nebo cítit u toho není třeba, na to jsou tu jiní. Tělo ohledával Chmel, starší doktor, jehož detektiv znal už dlouho, poznámka proto mířila hlavně na něj.

„Vypadá to tak. Ani nevěděl, co se mu stalo. Podívejte, ještě se usmívá,“ lékař otočil oběť směrem k policistovi. Tomu přišlo, že díra uprostřed čela tvář hyzdí natolik, že úsměv ani nepostřehl. Přesto přikývl, aby mohl odejít. Byl si jistý, že doktor začne žertovat. Jeho vtipům se smát nedokázal.

„Co tu ještě stojíte? Potřebuji zajistit možné svědky kolem. Viděl to někdo? Obejděte hned všechny tady v těch bytech.“ Dva uniformovaní policisté, kteří na místo dorazili jako první, byli rádi, že je někdo posílá dělat policejní práci. Nebyli hloupí, jistý dojem tuposti, který v okolí budili, měla na svědomí uniforma.

„Nemám se pokusit zajistit kamerové záznamy? Tady v centru je skoro všechno pod kamerami,“ zeptal se jeden z uniformovaných mužů.

„Výborně. Jak se jmenujete?“ podíval se na něj Smutný.

„Strážmistr Kuklík,“ řekl mladík, evidentně pyšný na to, že se právě zapsal do policejního vyšetřování. Detektiv přikývl. Kuklík se povýšeně podíval na druhého uniformovaného, který musí obcházet sousedy, zatímco on jde „zajišťovat“ kamerový záznam.

Smutný okamžitě strážmistrovo jméno zapomněl. O kamerách už samozřejmě uvažoval, proto si také všiml, že v této ulici žádné nejsou. Před magistrátem ano, ale ty sledují vchod do budovy. Vedle kamer bude potřebovat ještě buňky. I když jestli to byl opravdu profesionál, ani ty nepomůžou. Bude se muset ponořit do hledání důvodů vraždy, kolik měla oběť nepřátel... Podle oblečení a hodinek to byl bohatý muž. Co se teď začne dít s jeho majetkem? Tím směrem nějaké odpovědi budou. No, třeba to půjde rychle.





Prošedivělý šedesátník došel pružným krokem k mikrofonu na malém pódiu v Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR. Prostor podobný rozsáhlé hale, z něhož se odchází chodbou do soukromých částí nebo dál k jednacímu sálu, byl tím posledním místem, kam se dostanou novináři. Dříve mohli i s kamerami dál, až k jednacímu sálu. To ale často způsobovalo, že poslanci, kteří nechtěli být vystaveni nepříjemným otázkám, prostě do jednacího sálu nechodili. A tak na návrh předsedy Sněmovny (zrovna musel vysvětlovat druhé nemanželské dítě) poslanci novinářským štábům zakázali vstup. Jediné místo, kde se potkávali s objektivy kamer, tak byla právě tato hala.

Na opálené, pečlivě oholené politikově tváři bylo vidět napětí. Bleskově se rozhlédl po přítomných novinářích a viditelně se mu ulevilo. Všechny obličejy znal a věděl, že se nedočká žádného nepříjemného překvapení. Snad jen vytáhlá reportérka z Českého rozhlasu by se zase mohla ptát na dotační dary. To ho ale neznervózňovalo. Odpověď už opakoval tolikrát, že se mu o ní i zdálo.

Spolu s ním měl vystoupit předseda Sněmovny, což byl zároveň místopředseda vládnoucího hnutí. Ten řekne, co bude třeba. Formálně je to sice třetí nejvýznamnější figura na politické šachovnici státu, jinak ale panák. Udělá poslušně to, co mu šéfové řeknou. A on, Jiří Fousek, je jedním z jeho šéfů.

Před mikrofony sněmovního pódia viděl rutináry, s těmi vycházet uměl. Občas každému z nich pustil exkluzivní informaci o pozadí vyjednávání vládních opatření. Jednodenní úspěch v podobě citace jeho textu ostatními jim zajišťoval klid v redakcích. Jiří Fousek to s novináři dovedl. Dnes o žádné otravné otázky opravdu nestál, neměl dobrý den. Věděl, že Poslaneckou sněmovnou neprojde jedno z vládních opatření. Navýšení plateb pojišťovněm bylo pro jeho stranu klíčové a jeho čeká další výstup s premiérem, předsedou jeho strany, který pro ostrá slova nejde daleko. Vlastně ani jiná používat neumí.

A k tomu včera policie zatkla jeho spolustraníka. Za nájemnou vraždu. Celé dopoledne PR tým řešil, jak tuhle noční můru zahladit. Což o to, kdyby šlo o zpronevěru, ukradené dotace, nebo dokonce i korupci, to tým jeho spin doktorů vyřešit uměl. Ale vražda je moc. Krátké prohlášení by snad mohlo trochu zklidnit situaci. Hlavně se do případu moc nezaplést, distancovat se a vyčkat, až se to přežene... Takový by měl být efekt pracně vzniklého prohlášení.

Jiří Fousek tušil, že právě tento případ může být v budoucnosti problém. Proto souhlasil, že to bude on, kdo vystoupí a vymezí se. Klidným a vlídným hlasem vysloví důvěru policii i víru, že jde buď o nedorozumění, nebo o selhání jednotlivce. Nejdříve se hluboce nadechnout a pak na zlomek vteřiny zadržet dech, aby nasadil pevný a pěkně hluboký hlas. Hlavou mu v tu chvíli běžely poučky hlasových poradců. Každé úterý odpoledne ho učí pracovat s intonací, gesty, očima, vysvětlují mu všechny triky, jejichž výsledkem je, že není důležité, co říká, ale jak to říká. Hlas si posadil pěkně.

„Podobné praktiky a lidi u nás nebudeme trpět. Ctíme samozřejmě presumpci nevinny, přesto – abychom se vyhnuli jakémukoli podezření – s okamžitou platností rušíme členství Jaroslava Šika v našem hnutí. Věříme v nestranné policejní vyšetřování a rychlé objasnění celého případu. Vyzýváme opozici i novináře, aby nezneužívali smrti člověka k politické kampani.“ Prohlášení přečetl na jeden nádech. Slyšel sám sebe, svůj hlas, melodicky a naléhavě žádat. Zalilo ho pocit blaha – nepříjemnou záležitost zvládá tak dobře. Byl si jist, že budou následovat jen obecné otázky.

Když ale zvedl oči, uviděl zdviženou jednu ruku. Polila ho hrůza. Jak ho jen mohl přehlédnout? Proč ho nikdo z jeho týmu nevaroval?! Nedovolil by žádné otázky. Ale teď už to nejde. Jak by to vypadalo? Zkusí chvíli počkat, jestli se nepřihlásí někdo jiný? Dotyčného novináře znal. Vzbuzoval v něm až fyzickou nevolnost. Vyvolávat ho dobrovolně nechtěl, vždyť se mu poslední dva týdny vyhýbá, jak může. Jednou před ním dokonce ujel autem a dělal, že si ho před budovou nevšiml. Jenže ruce ostatních novinářů zůstaly dole. Také ostatní totiž věděli o nevráživosti, kterou politik pociťoval k jejich kolegovi. I parlamentní rutiněři mají v sobě novinářskou potoučlost, a tak se těšili, co přijde. Po několika dlouhých vteřinách Fousek pochopil, že se alespoň jedné otázce nevyhne. Na opálenou tvář navlékl výraz chápavého švejka. „Ten pán, co se hlásí vzadu,“ pronesl co nejjemnějším a nejmilejším hlasem, který ale jemu samému zněl jako nesouvislý chrapot. „Nevidím přesně, kdo jste... Vy, jak jste schovaný vzadu.“ Ne, jeho jméno říkat nebudu, pomyslel si.

Novinář se pomalu postavil a oči ostatních se k němu otočily. Netrvalo mu to dlouho. Nebyl vysoký ani opálený, naopak v obličejí trochu zarudlý, pod hustými vlasy se mu sbíhaly drobné krůpěje potu, které se ale nedostaly přes vrásky rámuující jeho obličej. Vzduch uvnitř Sněmovny nedělal dobře jeho doznívající kocovině a nikotinová náplast na levém rameni ho svědila, místo aby ho

zbavila chuti na tabák. Do Sněmovny chodil nerad, nevyznal se ve spletitých chodbách ani vztazích uvnitř. V unaveném obličejí měl ale živé oči, které zkoumavě hleděly do politikovy tváře.

„Dostal se mi do ruky váš deník z posledních dvou let. Chtěl jsem se jen zeptat, jak dobře se s panem Šikem znáte a jestli byste mohl vysvětlit, proč jste ho přivedl do vašeho hnutí?“

Fousek okamžitě strnul. Jak je možné, že ho má? Ztratil ho před několika týdny a od té doby nemá klid. Doufal jen, že jej zapomněl na nedávné srpnové dovolené ve Středomoří. Ale zjevně ne a teď ho má on. Proč zrovna on?! Přesně věděl, co bude následovat. Teď vytáhne přihlášku, kterou Jardovi vyplnil a pak i podepsal, a pak ho bude obtěžovat dál. Už mnoho přátel ho upozorňovalo, že jeho manažerský zvyk zapisovat si průběhy jednání se mu jednou může vymstít. Co ale přesně má? Má celý deník? Většinu věcí si přece zapisoval na volné listy právě proto, aby nebyly na jednom místě. Ale k Jardovi bylo dost na obou místech. Teď musí odvést pozornost od samotného deníku. Mozek jednoho z nejzkušenějších politiků ve Sněmovně pracoval na plnou kapacitu. Jarda Šik byl na papíry lempl, ale jinak na něj byl spoleh. Doteď. Jenže teď sedí v base a hrozí mu výjimečný trest za objednávku nájemné vraždy. Fouskovi postupně docházelo, že o jeho vztahu se Šikem ví tento chlápek zřejmě hodně. V tu chvíli mu také začalo být jasné, proč ho novinář poslední dva týdny obtěžuje.

„To je jeden z vašich dalších nesmyslů. Nevím, co máte v ruce, ale zjevně se jedná o materiály, které mi někdo ukradl. A já samozřejmě nebudu odpovídat na nic, co pochází z trestné činnosti a ukradených materiálů. Uvědomujete si, že se možná dopouštíte trestného činu? Ale to je vám jedno, že ano...“

V tu chvíli se ale zdvihly další ruce. Vytáhla novinářka z Českého rozhlasu, podsaditý mladík z ČTK. Fousek věděl, že se možná nechal unést a jeho reakce nebude vypadat dobře, a také věděl, že další otázky staršího novináře nezastaví.

„Slečna z Rozhlasu snad bude mít inteligentnější otázku,“ pohlédl na mladou, pohlednou třicátnici v červených šatech, těsně obepínajících její útlý pas. „Neodpověděl jste na otázku. Také by mne zajímalo, jestli jste se s panem Šikem znal?“ řekla vysokým hláskem, který pro potřeby vysílání úmyslně posazovala níž a trochu do něj přidechovala, aby zněl dospěleji.

„Znal jsem ho jako desítky dalších, jak si mám pamatovat všechny, které přijímáme? Jestli má pan reportér důkaz, tak ať ho předloží,“ pohledem se otočil na stárnoucího investigativce. Doufal, že se mu právě podařilo odvést pozornost a teď bude muset něco vysvětlovat novinář.

„Ještě by mě zajímalo, co budete dělat se sponzorskými dary od pana Šika a jak souvisely se zakázkami, které jste si u jeho jména poznamenal,“ skočil mu do řeči novinář, jemuž bylo jasné, že další prostor na otázky už nikdo nedostane. A měl pravdu, žádné další otázky už Jiří Fousek nehodlal připustit.

„Pane Martine, neodpověděl jste, důkaz jste nepředložil, a proto ani já nevidím důvod, abych odpovídal vám.“ Okamžitě ho zamrzelo, že novináře ve vzteku oslovil jménem a dal tak jasný signál, že ho zná. Každopádně – žádnou další větu už Jiří Fousek ten den novinářům říct nemínil. Co nejklidnějším krokem sešel z pódia a dal se na ústup. Bylo mu jasné, že musí něco udělat. Ale co? To bude dlouhá noc s poradci.

Pavel Martin se za ním díval s mírně pobaveným úsměvem. Potěšilo ho, že nebude muset dokazovat složitými písmoznaleckými posudky pravost textu, který měl v ruce. Fousek právě potvrdil jeho autenticitu. To bylo víc, než předpokládal. Teď už mu zbývalo jen čekat. Rozehrál situaci, která, jak doufal, bude pokračovat. Tohle všechno byl jen začátek.

Otočil se k odchodu.

„A máte nějaké důkazy, jak říkal pan předseda klubu?“ zeptal se ho blondatý mladík.

Martin ho neznal, byla to teprve jeho třetí tisková konference. Investigativním reportérem byl dlouho, ale na konference nechodil. Investigativní novináři jsou tak trochu samotáři. Ne že by se na chodu redakcí nepodíleli, neradi ale mluví o věcech, na kterých pracují. Jen velmi malý počet lidí v redakci vlastně ví, co právě dělají. To byl i případ Martinovy současné práce. Byl podřízen přímo šéfredaktorovi, který jako jediný měl přesný přehled o tom, co Martin dělá a proč. Oba muži se znali dvacet let, kromě přátelství mezi nimi panovala naprostá důvěra, a to i přesto, že byli naprosto odlišní. Jan Koutský byl systematický a pořádný. Jeho preciznost dobře doplňovala Martinovu rozržitost. Martin byl trochu bordelář, kterému se ale v hlavě neustále rodily nápady. Martin věděl, že Janovi může říct cokoli a nikdy se nestane, že by se posléze informace někde nevhodně objevila. Kromě nápadů měl Martin ještě jednu vlastnost, která mu v práci mimořádně pomáhala. Vynikající paměť. Nepsal si schůzky do diáře – jednak nechtěl žádné záznamy o tom, s kým se měl sejít, ale především to nepotřeboval. Pamatoval si, kdy a kde se s kým potkal, včetně přesného obsahu hovoru. Důvěra mezi ním a šéfem byla oboustranná. Jan věděl, že když Martin zmizí na několik dní, má k tomu dobrý důvod.

Ostatně v redakci Martin býval málo. Jednou týdně měli poradou, jež netrvala déle než půl hodiny, a na ní si oba muži řekli, v čem a jak dál postupovat. Jinak se Martin vysedávání na svém pracovním místě spíše vyhýbal. Nebyl jako mladí žurnalisté, kteří si mysleli, že všechno najdou na internetu; na sociálních sítích byl minimálně a Facebookem vyloženě opovrhoval. Mladí novináři měli skrytou radost, když za nimi chodíval, aby mu něco dohledali. Dokázali na sítích najít vztahy mezi lidmi a vzájemně mezi sebou soutěžili, kdo bude mít kterou zprávu jako první. Martin s nimi nesoutěžil. Řídil se heslem, že pravý investigavec nezávodí, aby měl zprávu jako první, protože je jediný, kdo ji má. Byl přesvědčen, že je nutné s lid-

mi mluvit přímo. Jen tak se mohl dozvědět zásadní věci.

Ani tiskové konference neměl rád, v žertu říkával, že investigativní novinář na ně chodit nemusí, protože by měl vědět, co tam budou říkat. Dnes šel jen proto, že se mu Fousek opravdu dost úspěšně vyhýbal. Chtěl vidět jeho výraz, až se ho zeptá.

I přesto, že na tiskovky nechodil, však věděl, že blondatý mladík pracuje v novinách, které patří předsedovi vládnoucího hnutí. Když je před svým vstupem do politiky koupil, většina dobrých novinářů odešla. Předpokládali, že bude cenzurovat, co by se na stránkách mělo a nemělo objevit. K tomu ale nedošlo, noviny používal daleko chytřejším způsobem. Samozřejmě do redakce nasadil jednoho reportéra, který byl ochoten napsat, cokoli se hodilo šéfovi. Jeden novinář ale noviny nedělá. Předseda vlády na to šel rafinovaněji. Jeho noviny nastolovaly témata, která ho zajímala. Když se objevila jakákoli pro něj nepřijemná kauza, napsali o ní, zařadili ji však na podružné místo a titulní stránku věnovali kupříkladu tomu, že premiér zvažuje přidat zdravotním sestrám nebo něco podobného. Což mohla být i pravda. Často se tak stávalo, že vládní noviny ze souboru pravdivých zpráv vytvořily nepravdivý obraz světa. Martinovi byl tento způsob práce bytostně protivný, možná i proto na mladého novináře reagoval trochu podrážděně.

„Prosím? O čem to mluvíte?“ zeptal se Martin mladíka s diktafonem v ruce.

„No důkazy máte?“ zopakoval blondáček.

„Jistěže je máme, pan Fousek si je přece sám napsal do deníku,“ odpověděl Martin. V množném čísle proto, že automaticky mluvil o celé redakci. I když byl v práci samotář, dobře věděl, že když už měl téma pohromadě, procházelo ještě rukama editorů, právníků i kolegů v redakci. Výsledek nebyl jen jeho, ale celé redakce.

Mladík se zarazil, napadlo ho, jak bude na reportérské poradě vysvětlovat, že nejbližší spolupracovník majitele jeho novin si vedl